

*Catherine
Cookson*
Torsdagsvännen

SAGA
EGMONT

*Catherine
Cookson*
Torsdagsvännen

Catherine Cookson

Torsdagsvännen

Saga

Torsdagsvännen

är översatt från engelska av Britt Arenander efter

The Thursday Friend

© The Catherine Cookson Charitable Trust 1999

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2000, 2019 Catherine Cookson och SAGA Egmont, an

imprint of Lindhardt og

Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711749937

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1

Hannah Drayton steg av bussen i närheten av Ealing Broadway. Tre minuter senare promenerade hon genom välbeställda kvarter som abrupt övergick i ett kommunalt bostadsområde. Ändå var det här bostadsområdet olikt den vanliga sorten eftersom de flesta husen var terrasserade.

Hon svängde in på Buttermere Close, gick förbi ett antal hus med välvårdade trädgårdar och öppnade sedan grinden till nummer 23, tryckte på klockan och väntade på att dörren skulle öppnas.

En lång kvinna hälsade på Hannah: "Hej! Vad ligger bakom detta morgontidiga besök?"

"Ingenting, Janie. Inget speciellt. Släpp in mig."

"Släppa in dig? Du är vit som ett lakan." Den långa kvinnan skakade på huvudet och gick sedan före Hannah in i köket. "Åh, herregud! Jag har inte ens börjat städa här. Jag hade tio minuter för mig själv. Maggie har tagit med sig ungarna till parken. Det enda positiva man kan säga om skolloven är att hon kan se efter barnen." Sedan vände hon sig mot sin syster och hennes röst förändrades. "Har du problem av något slag, Hannah?", sa hon.

"Inte... inte vad man skulle kalla problem, Janie. Oh, kan jag få en kopp te?"

"Varför inte? Du har ju sett den här röran förr, så vad oroar jag mig för? Slå dig ner nu så ska jag sätta på kitteln."

Fem minuter senare, när de satt mittemot varandra vid det smala bordet som var fullt med porslin, sa Janie Harper: "Nå, fram med det nu."

Hon såg sin syster bita hårt på tumnageln, något som alltid betydde att Hannah hade någon sorts problem, drog hon sig till minnes. Det var ett tag sedan hon hade sett henne göra det. Men å andra sidan träffade hon henne inte så ofta som hon gjort innan Hannah hade gift sig med den där uppblåsta stofilen. När hon tänkte på den uppblåsta stofilen sa hon: "Har det med Humph att göra?"

Hannah Drayton blundade några ögonblick. Humph. Åh, så det där smeknamnet irriterade Humphrey; Eddie hade varit den förste att använda det. Men hon svarade: "Ja, på sätt och vis." Sedan sa hon, mycket högre: "Oh... mer än på sätt och vis, Janie. Jag måste få tala med någon om det, och jag har bara dig. Men jag vet att du inte är särskilt förtjust i honom, inte mer än Eddie. Men det är inte hans fel. Jag menar... men jo, det är det på sätt och vis."

"Hör på nu!" Janie sträckte ut handen över bordet och högg tag i sin yngre systers arm. "Ta det från början."

Uppmaningen fick Hannah att hänga med huvudet, och hon muttrade: "Det är så... så personligt, Janie."

"Men jag är en gift kvinna, inte sant? Och inte så litet! Om det är något du vill veta om sängen har du fru Hjärtespalt framför dig."

"Jag vill gärna skratta åt dig som vanligt, Janie", sa Hannah, "men just nu kan jag inte. Jo, det... det är så här." Hon hängde med huvudet igen och började tala med låg röst.

Hon talade i minst fem minuter innan Janie utbrast: "Vilken onaturlig knöl! Hur länge är det, säger du, som ni har haft separata sovrum?"

"Ungefär två och ett halvt år."

"Och ni har bara varit gifta i sammanlagt fyra år? Hör du, jag hade mina misstankar beträffande honom i början. Är han... är han lagd åt andra hållet?"

"Oh nej! Nej, Janie." Hannah var rak i ryggen nu och hennes röst hög till sin mans försvar. "Ingenting i den stilen alls. Nej! Han är faktiskt emot dem. Det finns ett par som bor längre ner på gatan, och en gång sa jag att jag tyckte de var så rara, mycket trevliga och intelligenta att prata med, och Humphrey blev faktiskt hemskt arg på mig. Jag förstod det inte. Jag hade aldrig sett honom så upprörd. I vanliga fall är han så mild och vänlig, förstår du, Janie."

"Åt helvete med hans vänlighet! Han har väl inte hållit dig på en armlängds avstånd i två och ett halvt år bara på grund av en allergi. Jag visste inte att du var allergisk mot aprikoser. Vi brukade ju få all sorts frukt - åh, inte sant?" - hon skrattade - "från Eddies stånd! Jag har inget minne av att du reagerade på någonting, varken aprikoser eller något annat."

"Men vi fick aldrig aprikoser!"

"Har du fått tillbaka allergin sedan dess?"

"Bara en gång, och det var några månader sedan. Jag åt någon annan frukt. Jag visste inte vad det var då, men jag tror det var frukten."

"Men sa du inte att han drog sig tillbaka därför att du fick den där allergin?"

"Nej, inte riktigt. Jag råkade klia mig mitt i natten och jag måste gå upp och smörja på en klådlindrande salva och det störde honom. Nästa kväll sa han... ja, han sa att vi skulle sova bättre båda två om han flyttade in i gästrummet."

"Och där har han hållit hus sedan dess?" frågade Janie lugnt.

"Ja."

"Och du har inte gjort något åt det, inte talat med honom om det?"

"Oh, Janie, hur skulle jag kunna göra det? Jag är inte du, Janie, jag får inte fram saker och ting."

"Desto värre. Det är det jag menar. Hur behandlar han dig i övrigt, jag menar hemma?"

"Oh" - det fanns en luftighet i Hannahs röst nu - "han är mycket vänlig. Han berättar om sitt arbete. Ja, jag vet ju ingenting om vad mäklare sysslar med, bara att de köper och säljer aktier, men han berättar om roliga saker som händer på hans avdelning. Det är fyra män som arbetar där, inklusive Humphrey: mr Wainwright är hans överordnade, och jag tror inte att Humphrey är särskilt förtjust i honom; Hobbs, säger han, är en lugn ungtkarl, men Brown är Wainwrights skottavla. Han kallar honom för Windsor, förstår du, som soppan, Brown Windsor. Och naturligtvis har vi den store mannen som de flesta bara verkar känna till namnet. Han heter Manstein eller något i den stilen. Jag vet inte om han är tysk eller ryss, jag vet bara att en gång om året reser de på konferenser till olika delar av världen allihop och -"

"Har han bett dig resa med honom någon gång?"

"Nej. Hur skulle han kunna göra det? Det är bara för män. Och du vet vad som hände förra året. Jag reste till Cornwall med Mrs Wainwright. Kommer du ihåg det?"

De nickade mot varandra och Janie sa: "Ja, du sa att du hellre skulle tillbringa en månad med min familj än en enda dag till med henne. Ja, jag kommer ihåg. Men hur som helst, beträffande den här andra saken. Du måste göra något åt det, därför att du håller på att förändras: du har förlorat färgen och gnistan. Du kanske inte är som jag, med en massa friska tag, men du har aldrig varit någon dörrmatta heller; och det är så han behandlar dig."

"Oh nej, snälla du, nej. Det är... jag bara undrade om du visste om det här var vanligt eller ej."

"Ja, det är vanligt med fikusar, skulle jag kunna föreställa mig; men han gifte sig med dig och ni delade säng i över ett år och som Eddie ofta säger hade han en

förbannad tur som fick tag i någon som du, för han är verkligen ingen skönhet. Jo, han har ett par långa ben, det måste jag medge, men han har ett ansikte som skulle kunna få mjölken att surna, och han är minst tio år äldre än du. Apropos det, hur är det med hans släktingar... den där fastern och farbrorn som bor i Worthing? Har du träffat dem på sistone?"

"Nej, för som jag redan har sagt gillade de inte att han gifte sig med mig. Som hans kära faster sa till mig, i smyg förstås, blev de förvånade båda två över att deras käre Humphrey, som dittills inte hade haft någon lust att gifta sig, skulle välja någon som var så ung, och hon sneglade på mitt hår och det verkade som om hon måste bita sig i tungan för att inte säga 'med blont hår som förmodligen är blekt'. Nej, jag tror vi har varit där fem sex gånger; men som du vet reser han dit praktiskt taget vartenda veckoslut nu, ja, det har han gjort de senaste två åren, därför att hans farbror börjar bli till åren och har ganska dålig hälsa."

"Jaså, och vad har du för dig då i din ensamhet? Du kommer ju inte alltid hit under veckosluten."

"Nej. Jag pysslar med litet av varje. Jag går promenader, och så skriver jag igen. Du vet ju att jag brukade försöka mig på att skriva berättelser för barn."

"Åh." Janie skakade otåligt på huvudet. "Det där är väl ingenting att fortsätta med. Det gör dig ju bara ännu mer isolerad. Vad du behöver är att komma ut och se dig omkring. Vet du vad, Hannah?" Hon nickade långsamt flera gånger. "Du kan inte ha tagit dig en ordentlig titt på dig själv i spegeln på flera år. Jag brukade vara avundsjuk på dig, vet du, för ditt utseende. Jag hade vad Eddie kallar personlighet, men du var verkligen vacker, och det är du fortfarande, fast du har tappat färgen. Bjuder han ut dig? Jag menar, går ni ut och äter och så?"

"Oh ja, ibland går vi på restaurang."

"Ibland. Och vad gör han om kvällarna under resten av veckan?"

"Varje torsdag spelar han bridge med Hobbs och Brown och en man till. Det har de tydligen gjort i årtal. De är medlemmar i någon klubb allihop."

"Och vad gäller för måndag, tisdag, onsdag, fredag, lördag och söndag, då?"

"Oh"- Hannah skakade otåligt på huvudet nu - "där är vi väl som alla andra, Janie. Som jag sa så talar vi om hans arbete och om vad vi har gjort under dagen, och förr löste vi ofta korsord tillsammans i sängen, men inte nu längre, förstås."

"Herregud!"

"Snälla Janie!"

"För all del. Men hör du" - hon riktade ett pekfinger mot sin syster - "du kom hit för att berätta något för mig. Nu har du berättat något som är i högsta grad onaturligt, så nu ska jag fråga dig utan omsvep: Om han inte är homo, tycker han om damkläder?"

"Sluta nu, Janie!"

"Sätt dig ner. Du känner mig, eller det borde du åtminstone göra vid det här laget. Det måste vara något fel på den där karln."

"Nej, det är det inte, Janie. Och jag... han är ingenting av det där du sa. Det var en präst som förklarade det för mig. Men sedan gick jag till dig... för att... för att fråga... Oh!" Hannah lade handen över ögonen nu men ryckte genast till när Janie utropade: "Har du varit hos en präst?"

"Ja."

"En katolsk präst?"

"Ja."

"Herregud. Vad sa han till dig?"

"Han... han var mycket trevlig. Han sa att jag inte skulle oroa mig därför att en del män är födda..."

"Ja, fortsätt. Hur är de födda?"

"Han kallade det celibat. Han sa att Humphrey handlat fel. Han borde aldrig ha gift sig, han skulle förmodligen ha varit i ett kloster eller någonstans, eller blivit präst eller något i den stilen."

"Åt helvete med något i den stilen!" Janie hade kommit på fötter. "Hur som helst, vad fick dig att gå till en präst?"

"Jo, jag trodde att han skulle kunna ge mig någon sorts förklaring."

"Och det gjorde han. Det ska gudarna veta att han gjorde. Hur som helst" - Janie ryckte på axlarna - "varför frågar jag dig varför du gick till en präst när vi gick i en förbaskad klosterskola i tretton år båda två?"

"Snälla Janie! Tänk efter nu: en gång i tiden var du väldigt glad över att gå i klosterskola. Du kom hemifrån och slapp Mama och Papa."

"Oh ja, Mama och Papa." Janie sköt undan en samling odiskade muggar till andra sidan av bordet innan hon lutade sig mot Hannah och sa: "Både dina och mina problem härstammar från kära Mama och Papa, Hannah. Kommer du ihåg den där dagen när jag vågade kalla Papa för pappa, och sedan ville ha en förklaring till varför jag inte fick göra det? De andra flickorna kallade ju sina fäder för pappa allihop, inte Papa. Vi levde ju inte på den viktorianska tiden längre, och varför inte också mamma i stället för Mama? Tala om snobbar. Om det någonsin funnits ett par snobbar var det de, och det vet du. Jag bröt mig ut." Hon lutade huvudet bakåt och skrattade högt och uppsluppet. "Kommer du ihåg den där dagen när jag bröt mig ut?"

Hannah log tillbaka mot sin syster och nickade. "Oh ja", sa hon, "den dagen kommer jag aldrig att glömma. Jag kan se framför mig nu hur du kom in i matsalen."

"Ja, jag kan se mig själv och höra Mama säga 'Du är sen. Var har du varit?' och mig själv utan omsvep säga 'Med Eddie Harper, gatuförsäljaren, som du kallar honom. Och han är ingen gatuförsäljare längre, han har en fruktaffär och en våning ovanpå, och jag ska flytta dit och bo med honom. Jag är tjugo år och om du försöker hämta hem mig så kommer jag tillbaka, men gravid. Tro mig!'"

Hannah skrattade så att tårarna rann nerför hennes kinder och hon fick fram: "Och Mama föll raklång ner på golvet."

"Ja, hon svimmade på riktigt den gången, inget viktorianskt båg med luktsalt. Och jag kommer ihåg att jag såg på dig. Du stod där med uppspärrade ögon och gapade och jag sa till dig 'Vad dig beträffar, lillsyrran, så får du klara dig på egen hand.' Men det gjorde du inte. Hur som helst kunde du inte. De höll dig kvar i skolan tills du var sjuutton och tog hem dig när Nellie gav sig iväg en dag. Jag höll på att skratta ihjäl mig åt det, men inte när det gick upp för mig att de utnyttjade dig som en obetald tjänsteflicka. Du ville bli sjuksköterska, inte sant? Men nej, de ville inte ens låta dig gå en sekreterarkurs. Det skulle ha kostat pengar. Varför de skickade oss till en privat klosterskola vete gudarna. Prestige, antar jag, för att vara bättre än grannarna. Men vet du, du har aldrig talat om för mig vad som fick dig att gå i aftonskola för sekreterare. Vad var det? Du måste ha varit omkring tjugo då."

Hannah torkade sig i ögonen och sa stramt: "Det var du som fick mig att göra det, Janie."

"Att gå den där sekreterarkursen?"

"Ja, på sätt och vis, därför att jag sa till Mama att om jag inte fick lära mig ett yrke av något slag skulle jag förmodligen göra som du, flytta hemifrån och slå mig ihop med en annan gatuförsäljare. Eller också skulle jag flytta hem till dig."

"Du menar inte att du sa det!"

"Jo, det gjorde jag. Och på det sättet fick jag gå alla de där månaderna i aftonskolan. Sedan dog Mama och den nya friheten var underbar, tills Papa sa att han skulle gifta om sig. Och sedan verkade det som om Humphrey kom som sänd från himlen när han blev intresserad av mig.

Uppriktigt sagt, Janie, måste jag erkänna att jag kastade mig över honom. Jag tror jag skulle ha kastat mig över vem som helst just då, men jag kastade mig över honom därför att jag älskade honom. Han var så... ja, en sådan gentleman."

"Just det, inte ett dugg som min Eddie."

"Din Eddie är en bra karl. Jag har kommit att tycka om honom och beundra honom mer och mer... Av vad du har berättat för mig tar han inte bara hand om dig och familjen, han tar hand om sina släktingar också, fast de är utspridda över hela stan."

Janie satte sig ner igen och de stirrade på varandra ett tag tills Hannah sa: "Jag känner mig i alla fall mycket bättre nu än när jag kom."

"Men har det löst några problem att du har lättat ditt hjärta? Vad ska du göra?"

"Du vet att han inte tänker låta mig ta ett arbete. När jag frågade honom rakt på sak varför inte svarade han att han inte ville att jag skulle bli utsatt för ohyfsade kontorister. Jag kunde få ta ett hemarbete, men det var allt. Så därför bestämde jag mig för att försöka skriva berättelser för barn. Inte om stroppiga ungar utan om ungar som är mer lika din lilla klan."

"Oh, tack ska du ha. Tack så hemskt mycket."

Men när Hannah såg på sin syster förstod hon att hon var tilltalad av tanken.

"De är fina ungar allihop, och nu försöker vi utöka skaran", sa Janie. "Eddie vill ha en pojke till. Tre flickor och

tre pojkar vill han ha.”

”Oh, Janie! Janie, du slår alla rekord!” utbrast Hannah.

”Oh, Hannah! Hannah!” De skrattade båda två åt Janies sätt att härma Hannah, och Janie reste sig upp och sa: ”Låt mig få städa upp i köket och göra i ordning litet lunch åt klanen. Sedan går vi ner till parken och hämtar dem.”

”Det får du göra utan mig, för jag måste ge mig iväg nu och, tro mig eller ej, leta reda på en förläggare.” Hannah lyfte upp sin väska från golvet, klappade den och sa: ”I den här ligger en barnbok, mycket snyggt utskriven på maskin. Den är för femåringar, och jag har gjort små teckningar till varje berättelse.”

”Låt mig få titta.”

”Nej. Nej, jag har svårt att visa vad jag har skrivit. Men jag såg en annons i tidningen igår. Martin Gillyman, stod det, utgivare av udda böcker och köpare av sällsynta böcker.”

”Utgivare av udda böcker och köpare av sällsynta böcker! Det låter kufiskt, tycker jag. Riktiga förläggare annonserar inte på det där sättet.”

”Men den här gör det i alla fall. Och det var för att det lät så originellt som jag tänker försöka med honom.”

”Ja, lycka till, då. Jag är nyfiken på att få höra hur det gick.”

”Det ska du få.”

”Och var finns han någonstans?”

”Åh, det är i Bloomsbury, tror jag.”

”Herregud! Då har du en bit att gå.”

”Jag ska ta tunnelbanan till Tottenham Court Road och kliva rakt ut i Bloomsbury, eller i alla fall väldigt nära. Hur som helst”, tillade hon, med ett nästan sorgset tonfall som hon var oförmögen att undertrycka, ”har jag ingenting annat att syssla med om dagarna. Mrs Fenwick tar hand om huset, som hon gjorde långt innan jag kom in i bilden. Jag

är säker på att hon betraktar mig som en inkräktare, och hon påminner mig gång på gång om att hon var den första som tog hand om mr Drayton när han kom till London från det där Worthing." Hon log: "Det är alltid *det där* Worthing, eller *det där* Brighton, eller *det där* Kent, dit hon brukade åka och plocka humle förr i tiden. Det var när hon var ung, om hon någonsin har varit ung."

När Hannah knäppte sin lätta grå kappa och började gå mot dörren sa Janie: "Hur har du det med pengar? Jag menar, vi har aldrig talat om det. Öppnar han någonsin sin plånbok?"

"Åh, jag ska inte klaga. Han tar hand om alla räkningar."

"Och får du tillräckligt med hushållspengar?"

"Oh ja. Det har jag alltid fått, förstår du. Jag behöver bara fråga så ger han mig det jag behöver."

"Måste du fråga? Ger han dig inte ett underhåll?"

Hannah försökte låta skämtsam när hon sa: "Vem är det som går tillbaka till den viktorianska tiden nu? Underhåll! Hur som helst -" hon sträckte fram handen, tryckte Janies och sa: "Du muntrar alltid upp mig. Jag borde ha kommit och pratat med dig för flera veckor, flera månader sedan."

"Om du vill veta vad jag tycker borde du inte ha behov av att prata med någon alls om allt stod rätt till. Vänta bara tills Eddie får höra det här."

"Oh nej! Nej, Janie! Snälla du, berätta ingenting för Eddie!"

"Okej. Okej. Bli inte upprörd, jag ska inte säga något."

Hannah stirrade på den långa magra kvinnan som var så olik henne själv och hon förstod att det skulle bli det första hon talade om när hennes man kom hem. Hon kunde höra hans röst nu, hur han gav eftertryck åt varje mening med "satans helvete!" eller "vilken förbannad knöl!" och hon undrade hur det kunde komma sig att de valt så olika män

och att hon nu till och med avundades Janie för hennes Eddie.

De omfamnade varandra varmt vid ytterdörren och kysstes, och det sista Janie mjukt sa var: "Jag oroar mig för dig, Hannah. Det är lustigt, men det har jag alltid gjort. Du behöver någon som tar hand om dig."

"Äsch, dumheter." Hannah gick därifrån med bestämda steg, men när hon kom till slutet av terrassen vände hon sig om och vinkade, för hon visste att Janie stod kvar och såg efter henne.

Hon kom ut från tunnelbanan vid Tottenham Court Road, gick huvudgatan fram och när hon fick syn på en polis i slutet av en tvärgata frågade hon honom om han kunde förklara för henne var Jason Gardens låg.

"Åh, Jason Gardens. Jason Gardens." Han drog i underläppen och sa sedan: "Då tror jag att ni måste gå en bra bit, fröken. Vet ni var British Museum ligger?"

"Ja. Ja, det vet jag."

"Det ligger inte långt därifrån. Jag är inte säker på exakt var, men någon kommer att visa er om ni frågar, det är jag säker på."

Hon tackade honom. De log mot varandra.

Hon hittade Jason Gardens innan hon kom fram till British Museum, och hon blev överraskad när hon såg att det bara låg privata hus på gatan, en del i tre våningar, andra i två, men alla välbyggda och från en för länge sedan gången tid, för det fanns halvmånformade solfjädersfönster ovanför somliga dörrar och nästan alla hade tre breda trappsteg med järnräcken och ovanför dem stod urnor fulla med klarröda pelargonier, hängande krasse och andra blommor som var typiska för årstiden. Nummer 4, noterade hon, var litet annorlunda. Det fanns inga urnor, men i stället för en sådan stod en stenhund där i naturlig storlek.

Den verkade också avgjort från en annan tid, för stenen var mycket medfaren. På väggen till höger om dörren fanns en mässingsskylt med de enkla orden "Gillyman: Förläggare". Varför hon log när hon såg på skylten förstod hon inte; det var först senare som hon skulle komma ihåg att hon hade gjort det. Hon letade efter en ringklocka. Ingen sådan syntes till, men det fanns ett brevinkast och till vänster om det ett stort dörrvred i mässing.

Det var lätt att öppna dörren och där stod hon i en liten tambur med en dörr framför sig som det stod "Privat" på. Till vänster om henne fanns en dörr till, och bredvid den en klocka med ett kort som det stod "Ring och stig in" på. Det gjorde hon.

Sakta öppnade hon dörren, bara för att tvärstanna och stirra in i något som såg ut som ett magasin.

"Kom in, om ni har bestämt er, och stäng dörren efter er!" Orden var precisa, men just då kunde hon inte se varifrån de kom.

Hon vände sig om och stängde dörren. Sedan gick hon varsamt mellan böcker som låg staplade i travar på golvet och framför hyllor som redan var fulla av andra. Hon hade tagit fem steg innan hon såg ägaren till rösten. Han satt bakom ett stort tungt skrivbord i mahogny, som var tomt bortsett från en pryddlig trave böcker och en uppslagen bok som han uppenbarligen satt och läste.

"God dag!" sa han.

Hon stirrade på mannen ett ögonblick innan hon mjukt sa: "God dag."

"Var så god och sitt. Dra fram den där stolen."

Hon vände sig om och såg en stol med de bakre benen nerstuckna bland fler böcker. Hon drog fram den och satte sig på den, och de såg på varandra. Vad hon såg var ett ansikte krönt av en tjock gråsprängd hårman som höll på att vitna. Hans ansikte var långt och välrakat och hon lade

märke till att hans mun var mycket stor, med fylliga läppar. Han hade ingen kavaj på sig och skjortärmarna var uppkavlade ovanför armbågarna, och vidare lade hon med viss häpnad märke till att skjortan såg ut som om den var av siden - vitt siden.

"Nå, vad kan jag göra för er?" Rösten fick henne att rycka till och hon blinkade hastigt och muttrade något hon knappt kunde höra själv. "Ni vill att jag ska köpa böcker av er?" Innan hon hann svara tillade han: "Ni är mycket ung och ni ser inte ut som om ni har haft ett dödsfall och nu kommit för att be mig röja ut allt skräp i ert hus." Han nickade eftertryckligt med sitt stora huvud. "Det är vad folk kallar böcker, förstår ni, skräp, skräp. Det gör mig mycket upprörd. Nå, varför är ni här? Vad vill ni?"

"Jag..."

"Ja, ja, fortsätt kära ni, fortsätt. Jag är inget människoätande odjur och jag tänker inte bita er fastän ni är mycket söt, jag skulle vilja säga vacker, ja, vacker, särskilt era ögon -" han log brett nu och visade två perfekta rader med korta vita tänder. Sedan fortsatte han: "Jag har inte hunnit hysa några otillbörliga känslor för er än."

Hon kunde inte hjälpa det, hon brast ut i högljutt skratt: han var den roligaste man hon träffat, inte bara vad utseendet beträffade utan också beträffande det han sa. När hon snabbt tog fram en näsduk ur fickan och torkade sig i ögonen och sa "Ursäkta", svarade han prompt "Ursäkta vad då? Ni är det trevligaste som hänt mig idag, allt annat har varit helt ointressant -" Han gjorde en gest mot den prydliga boktraven på sin högra sida: "Och ert skratt stämmer med era ögon. Lustigt", sa han och lutade sig längre fram över bordet, "ni skrattar med ögonen, just det. Det är så få kvinnor som skrattar med ögonen. Jag hade inte tänkt på det tidigare, förstår ni, men David påpekade det för mig. Åh, vad pratar jag om?" Han skakade

på huvudet igen. "Till saken nu. Vet ni vad?" Han hytte skämtsamt med ett finger mot henne. "Ni är en hypnotisör."

"En vad då?"

"En hypnotisör. Ni skulle kunna hypnotisera en man. Ja, det skulle ni kunna. Till saken nu."

Hon öppnade sin väska, tog fram det lilla paketet och lade det på bordet framför sig och sa: "Jag... jag har skrivit en liten bok för barn och jag tror inte att... jo, någon av de stora förläggarna skulle kanske kunna titta på den, men jag... er annons gjorde mig nyfiken - jag menar det där om att ni ger ut udda böcker - och jag antar att mitt lilla alster skulle kunna... ja, betecknas som udda."

"Jaså, minsann! Det låter spännande. Får jag se nu."

Hon började packa upp det bruna papperspaketet och han sa: "Låt bli! Låt bli! Låt mig få göra det."

Hon såg honom veckla upp paketet, vända upp den första sidan och sedan bläddra igenom resten av sidorna med tummen innan han sa: "Trevlig skrivmaskin."

Han såg på manuskriptet igen, lyfte huvudet och sa: "Väl disponerat."

Hennes hjärta bankade mot revbenen medan hon såg honom vända sida efter sida utan att yttra ett ord. Två gånger log han, och en gång skrattade han till. Sedan, när han var halvvägs genom manuskriptet, lade han handen platt på sidorna och sa: "Vad fick er att lägga upp den på det här sättet?"

"Jo", sa hon eftertänksamt, "jag tror att jag såg det så framför mig. Barnböcker har ofta så formell layout. Jag har gjort teckningarna själv."

"Åh. Ja, ja, jag förstår. Som fågeln här som matar sina ungar." Han tryckte pek fingret mot sidan. "Och katten som tvättar sig i ansiktet. Jag... jag tyckte om teckningen med tvättlinan."

Hon log brett mot honom nu när hon sa: "Jag tycker också om den. Jag tror det är min favorit."

Han vände på sidorna; sedan såg han på henne med tindrande ögon innan han läste:

Dags att tvätta! Dags att tvätta!
Min pyjamas försvinner i tvål.
Den kommer att krympa och Krympa
tills den bara passar en ål.

Hans röst blev högre och högre tills han nästan skrek:

Dags att tvätta! Dags att tvätta!
Häng alltihop på lina.
Där hänger pappas kläder och mammas
och bredvid deras hänger mina.

"Mycket trevligt. Och teckningarna, mycket näpna, mycket näpna. Och hittills har ni inte publicerat det här?"

"Nej."

"Nej, naturligtvis inte. Som ni sa, förläggare... förläggare. Åh! Förläggare. De tror de vet allting." Han log brett nu när han dunkade sig på bröstet och sa: "Det gäller mig också. Jag vet allting, åtminstone tror jag det. Mer än David, men inte lika mycket som min fru. Åh, apropå det så måste David se det här." Han ringde på en klocka som fanns under skrivbordskanten och medan de väntade på att signalen skulle besvaras sa han: "David har ett mycket skarpt öga för udda saker, saker som kommer att fungera. Somliga udda saker fungerar, förstår ni, och andra gör det inte. De flesta av mina udda saker gör det inte, måste jag medge. Men de som gör det, åh, de som gör det skapar rubriker! Jag har två udda bästsäljare just nu, jo då. De handlar förstås om vuxna. Riktiga otäckingar."

Med allvarligt ansikte och hopknipta läppar nickade han mot henne innan han sa: "Det finns en massa konstiga otäckingar i farten, förstår ni: de som gömmer sig, de som roffar åt sig, de som bara tänker på pengar. Ah! Där är du." Han vände sig mot något som måste ha varit en dörr som var skynd för henne av fler böcker, och genom den hade en man dykt upp. Han var lång och solbränd, som om han hade legat i solen, men hans hår var inte solblekt utan mörkt, mycket mörkbrunt. Det var tjockt och hade en tendens till vågor och det var bakåtkammat från pannan. Han hade glasögon, men när han sett ett ögonblick på henne tog han av sig dem, torkade dem och stoppade dem i fickan. "God dag", sa han.

"God dag", svarade hon.

"Kom och titta på det här."

"Vad är det?"

"Var inte en idiot nu. Du kommer inte att veta det förrän du tittar på det, eller hur?" Den äldre mannen log brett mot Hannah, men hon såg på den man som tagit ut hennes maskinskrivna sidor ur deras gröna pärm. Hon såg honom vända två tre sidor innan han tittade upp och gav henne en hastig blick som om han skulle säga någonting, men sedan fortsatte han att vända sidorna, läste litet här och där, eller kanske alltihop, tänkte hon, eftersom en del människor läser mycket snabbt.

Han hade nästan kommit fram till slutet när den äldre mannen sa: "Nå, vad tycker du?"

Hannah såg mannen vända den sista sidan och sedan räcka tillbaka manuskriptet till mr Gillyman. "Det här är så udda att till och med du borde gilla det."

Hennes mod sjönk. Vad menade han? Att barn inte skulle förstå? Jo, det skulle de, det var hon säker på, om någon bara läste boken på rätt sätt för dem. Hon hade läst litet ur den för Janies ungar och de hade tyckt om det och skrattat,

men tydligen hade det inte fängslat dem så mycket att de berättat om det för sin mor.

Den mörkhåriga mannen såg på henne och hans huvud rörde sig långsamt när han sa: "Det är mycket trevligt och er layout är ovanlig. Det finns en eller två liknande på marknaden: Jessie Tyler och Florence Potts."

Hon hade aldrig hört talas om Jessie Tyler eller Florence Potts. Kanske hade hon gjort ett misstag som inte hade läst andra barnboksförfattare. Hon hade avsiktligt låtit bli att göra det därför att hon inte ville bli påverkad av någon. Ändå stod han nu här och sa att det redan fanns andra liknande böcker på marknaden.

"Skulle den sälja om den kom ut på rätt förlag, tror du?" frågade mr Gillyman sin medhjälpare. Och medhjälparen såg på Hannah. Han såg på henne pinsamt länge, tyckte hon, innan han sa: "Ja, du sa det själv, Gilly, på rätt förlag... om vi kunde hitta rätt förlag."

"Åh, det måste finnas en förnuftig förläggare till, förutom jag själv."

De båda männen såg på varandra nu och skrattade, och när Hannah tvingade sig att le sa den yngre mannen: "Kan ni tänka er att lämna manuskriptet här? Bara för en period, låt oss säga två veckor, så ska vi höra oss för."

"Ja. Ja." Mr Gillyman nickade nu. Han tittade ner på pärmen. "Hannah Drayton", läste han. "Är det ert riktiga namn eller ett *nom de plume*?"

"Ja, jag är Hannah Drayton, mrs Hannah Drayton."

"Oh." Mr Gillyman upprepade långsamt hennes ord. "Mrs Hannah Drayton." Han gjorde ett ögonblicks paus, som om namnet vore välbekant. Men nu ville han uppenbarligen inte slösa tid på det, för han fortsatte: "Då så, mrs Drayton, där har ni vårt omdöme. Apropos det, det här är min medhjälpare." Han pekade med tummen mot mannen som stod bredvid honom. "Det är mr David

Craventon. Det kommer att bli hans sak att få ut er bok på marknaden. Jag överlåter allt sådant till honom, jag har viktigare saker att syssla med." Han gav till ett litet skrockande skratt när han tittade upp på sin medhjälpare. "Varifrån kommer ni?" frågade han.

"Acton."

"Åh, Acton. Det är inte så långt bort. Det är bäst att vi får er adress."

"Beaufort Road 72."

"Uppfattade du det, David?"

"Ja, det gjorde jag, Gilly."

Mannen log mot Hannah och hon log tillbaka mot honom. "Vet ni någonting om Bloomsbury?" frågade han.

"Nej, ingenting alls."

"Jaså, då är allt jag kan säga att ni inte ska ta er hit ensam eller till något av områdena här i närheten sedan det har blivit mörkt."

"Hon har en äkta man. Kommer du inte ihåg det?"

"Javisst ja, naturligtvis." Sedan lutade sig mr Gillyman snabbt halvvägs över bordet och såg mot det höga fönstret, till hälften skymt av böcker, och utropade: "Det regnar! Ösregnar!"

"Ja, det har just börjat."

"Det här kan man kalla engelskt väder" - mr Gillyman nickade mot Hannah nu - "och ni kommer att bli genomblöt."

"Det kommer bara att bli en liten skur", sa David som såg på Hannah; och hon log tillbaka mot honom och sa: "Ja, och jag har ingenting emot regn."

"Jag känner två personer som hamnade på dödsbädden därför att de råkade ut för en sådan skur."

"Ja, men det var ute på hedarna, Gilly... på hedarna!"

"Hur som helst -" sa mr Gillyman och tittade nu upp på David Craventon, "hedar eller Bloomsbury, jag tänker inte

få någons liv på mitt samvete. Ring upp och be Tishy koka kaffe.”

Hannah märkte att den yngre mannen tvekade, skakade på huvudet och vad han än tänkte svara avbröts han igen av mr Gillyman som sa: ”Bättre upp, eftersom jag inte vill slösa bort mer tid – tiden är dyrbar som ni vet –” han vände sig mot Hannah och underströk sina ord med en nick, ”följ med honom så får ni sitta hos min fru tills det slutar regna. Men –” han hytte med fingret igen när han såg henne resa sig – ”skicka inte en massa brev nu och fråga om ert mästerverk kommer att bli publicerat och hur mycket ni kommer att få för det, och när och var, för ni kommer inte att få några svar. Är det uppfattat?”

Under andra omständigheter skulle hon ha varit rädd för att svara, eller hon skulle ha känt sig upprörd, eller reagerat på något liknande känslomässigt sätt, men nu svarade hon med samma tonfall som han hade mot henne: ”Jag förstår alldeles utmärkt, sir, och jag kommer inte att höra av mig på två veckor. Men jag lovar er att ni kommer att få se mig igen.”

Den stora mängden böcker kunde inte dämpa de båda männens höga skratt, och David Craventon sa kryptiskt, ”Och på er egen mark också... vad sägs om det!” innan han tillade, ”Kom nu, mrs Drayton.”

Ett ögonblick tvekade hon: sedan nickade hon mot mannen som nu trummade med fingret vid munnen innan hon följde med medhjälparen som, tänkte hon, verkade ha stor frihet att döma av hans sätt att tala med sin chef.

När de kom fram till boktraven mittemot fönstret svängde den trånga gången tvärt av åt höger och de fortsatte mellan en uppsättning bokhyllor mot en annan dörr. David öppnade den dörren, tog sedan ett steg åt sidan för att låta henne gå in i vad hon tyckte kunde beskrivas som ett palats, efter det rum hon just hade lämnat. Det var

en korridor med röd matta och stora målningar på väggarna. David Craventon gick före henne igen uppför en trappa med röd matta medan han ropade, "Mrs Gillyman!"

"Ja? Ja, David?" En kvinna dök upp där trappan slutade, och när David kom fram till henne med Hannah sa han: "Det här är en kund, mrs Gillyman. Det ösregnar ute och mr Gillyman tänkte att du kanske kunde bjuda henne på kaffe."

"Naturligtvis. Naturligtvis." Mrs Gillyman vände sig om och gick före dem över en bred trappavsats och in i ett vackert rum som Hannah genast såg var möblerat med antikviteter. Hon kände till litet om antika möbler därför att hennes far hade unnat sig lyxen att köpa en dyrbar tidskrift om antikviteter, så att han kunde tala om sådana föremål med självförtroende. Mattan här var rosenröd, väggarna grå och draperierna och möbeltygerna i ett matt guldmaterial.

"Var snäll och sätt er, miss..."

"Det är mrs." Den unge mannen log nu när han tillade: "Nå, mrs Drayton, vill ni ha svart kaffe eller mjölk i?"

"Med mjölk, tack."

Mrs Gillyman ursäktade sig och när Hannah såg henne försvinna genom en dörr litet längre in i rummet tänkte hon: Så trevlig hon är, men så mycket yngre än han.

"Märker ni någonting?"

"Vad då...? Ursäkta mig." Hon hade sett sig omkring i rummet.

"Jag frågade bara om ni märker någonting?"

"Bara att... att det är ett vackert rum, ett mycket vackert rum."

"Ja, inte sant? Hela den här våningen är vacker. Men se er omkring. Det där bordet där, och den där bokhyllan mot väggen, vad finns det i den? Miniaturer och vackert glas. Inte en enda bok eller tidning inom synhåll."

Hon log. "Ja, det kan man väl förstå, inte sant? Kontoret där nere är som -" Hon tvekade och när han sköt in, "som vad?" skakade hon på huvudet och sa: "Det är nästan en avstjälpningsplats."

"Ja, det är rätta ordet, avstjälpningsplats. Och det är inte hans enda avstjälpningsplats, kan jag tala om för er."

Prövande frågade hon: "Vad... vad för sorts böcker ger han ut?"

"Åh, ni skulle bli förvånad. Inte den sortens böcker som de flesta människor läser. Jag skulle vilja säga att de påminner om böcker som publicerades för hundra år sedan eller så. Han älskar sådana böcker, förstår ni, och han är framför allt en samlare. Det har ni sett bevis på därnere. Så de böcker han tycker om att ge ut är av ett liknande slag: udda ämnen, udda människor med udda förehavanden, udda resenärer. En av de reseböcker han upptäckte gjorde man faktiskt en dokumentärfilm på."

"Verkligen?"

"Oh ja, verkligen. Men Mrs Gillyman -" han gjorde en knyck med huvudet mot dörren - "hon sa ifrån för många år sedan vad beträffar böcker i den här delen av huset."

"Hon... hon verkar trevlig."

Han lutade sig mot henne nu när han sa med mjuk röst: "Och så olik sin man därnere, tycker ni väl."

"Nej, det gör jag inte. Jag tyckte att han var intressant, underhållande. Och man kan inte ha tråkigt i hans sällskap, eller hur?"

"Nej, det kan man verkligen inte. Man kan inte ha tråkigt i Gillys sällskap."

Han sträckte på sig när en lugn röst hördes från ett avlägset rum och ropade: "David! David! Ett ögonblick, bara."

"Ursäkta mig."

När han lämnade rummet såg hon sig omkring igen. Längst bort fanns två glasdörrar som uppenbarligen ledde ut till en balkong, och hon kunde se genom dem att det hade slutat regna. Sedan fick hon syn på en dörr bara någon meter längre bort. Den fanns i samma vägg som den dörr som Mrs Gillyman hade försvunnit genom och när hon såg den röra sig, bara ytterst lätt, tänkte hon: Någon försöker komma in.

Sedan kom någon verkligen in. Dörren, som måste ha stått litet på glänt, öppnades mer och genom öppningen slank en jättestor, sköldpaddsfärgad katt med en magnifik svans och ett pärlbesatt halsband in. Den gick rakt fram till Hannah och hoppade upp i hennes knä, och hon log när hon klappade den och sa: "Du är då inte blyg av dig! Så vacker du är!" När den började spinna och lade sig på rygg och hon strök den över magen kunde hon inte undertrycka ett fnitter. Hon tyckte om katter. De hade alltid haft katt i hennes föräldrahem, men Humphrey gillade inte katter eller någon annan sorts djur heller, utom på deras rätta plats, som han uttryckte det.

Sedan drogs hennes uppmärksamhet från katten när hon hörde en låg röst säga, "Är den bra?" och ett svar, "Jag vet inte. Den är onekligen udda för att vara en barnbok."

Den första rösten kom tillbaka nu och sa: "Nåja, som både du och jag vet säljer barnböcker inte bra, eller hur? Varför skickade han upp henne hit?"

"Fråga inte mig. Fråga inte mig, Natasha. Det brukar ju vara enstöringar eller utslagna författare som hittar hit, och de får på sin höjd en kopp te där nere."

"Jag tycker förstås inte att hon ser vare sig enstörig eller utslagen ut."

"Nej, det håller jag med dig om, och ändå..."

"Vad då?"

”Jag vet inte. Det var någonting. Jag ögnade bara igenom boken. Det är inte det vanliga tramset för ungar. Vi får tala om det senare, jag ska komma upp med manuskriptet.”

Hannah fick en impuls att fösa ner katten från knäet och resa sig upp och gå. Ändå hade han varit så vänlig och trevlig. Men vänlighet kunde såra, visste hon inte redan det? Humphreys vänlighet sårade henne. Oh ja, det gjorde den. Oh ja.

”Nej men Jeriko, vad gör du här inne?”

Nu vände katten mjukt och långsamt på huvudet, tittade upp på sin matte och jamade litet, som om den ville säga ”Jag underhöll bara besökaren.”

När kvinnan lyfte upp katten ur Hannahs knä spann den högljutt och formligen draperade sig kring halsen på sin matte. Hannah försökte glömma det hon råkat höra och sa: ”En sådan vacker katt.”

”Hon är ett vackert ofog.”

”Varför kallar ni henne för Jeriko?”

”Jo, bara därför att hon kunde klättra uppför vilken vägg som helst när hon var liten, ta sig över vilket hinder som helst och till och med öppna dörrar. Hon kan hoppa upp till handtag och dra ner dem men hon vet när dörrarna bara behöver en liten knuff. Den där” – hon pekade på dörren som katten hade kommit in genom – ”måste ha lämnats på glänt.”

Som om en tanke hade slagit henne kastade hon en hastig blick på medhjälparen som nu höll upp kaffe, skakade litet på huvudet och tillade: ”Hon är en riktig satunge till katt.”

Under det korta samtal som följde och som handlade om vädret och varför de hade aprilskurar i augusti och vart Hannah planerade att åka på semester hade hon tackat nej till en andra kopp kaffe. Nu reste hon sig upp, tackade värdinnan för hennes vänlighet och bad om ursäkt för det

besvär hon ställt till med. "Nonsens. Nonsens", svarade mrs Gillyman. "Det var bara trevligt att få träffa er. För det mesta är de kunder som vågar sig in där nere" - hon pekade med tummen mot golvet med ett skratt - "skäggiga eller åtminstone gråhåriga. Inte sant, David?"

"Inte riktigt. Inte riktigt. Jag håller inte helt med dig. Vi hade en man i fyrtioårsåldern för två dagar sedan."

De skrattade båda två och Hannah log; sedan gick hon nerför trappan igen.

Mr Gillyman fanns inte i det fullproppade bokrummet, så David förde henne direkt till entrén.

Hans handslag var fast, hans handflata sval. Hannah såg upp i hans ansikte. Han såg ganska bra ut: ögonen var mörka, liksom hans hår, och han verkade vara vänligt sinnad, men Hannah var ingen gröngöling. Efter sin sekreterarkurs hade hon varit på åtminstone fyra anställningsintervjuer, och varje gång hade hon förstått om hon hade något att vänta sig eller inte. Idag hade hon en känsla av att hon avgjort inte kunde vänta sig någon framgång. Och därför såg hon rakt in i de mörka ögon som stirrade in i hennes och sa: "Var inte alltför vänlig. Jag vet vad ni tycker om den. Det enda jag ber er om är att ni skickar tillbaka manuset till mig om två veckor. Jag har ett utkast hemma men det här är det enda fullständiga exemplaret och..."

"Jag är inte vänlig, miss - jag menar mrs - Drayton. Jag menade vad jag sa: han kommer absolut att göra vad han kan för er, och", tillade han, "det kommer jag också att göra. Ja. Ja, det kommer jag att göra. Och låt mig tala om för er att han inte är så bisarr som han kanske verkar. Han är en mycket uppriktig människa, men han har en mani. Vi har manier alltihop, men hans är böcker, böcker, böcker, böcker. Han kan gå på en auktion för att få tag i en enda bok och den boken kan ha kommit från ett hem där det

fanns femtio, till och med femhundra, och han köper allihop. Och det är inte så dumt av honom när allt kommer omkring, för när man går igenom en del av de överflödiga volymerna kan man göra fynd här och där... så jag försäkrar er, mrs Drayton, att han kommer att ägna tid och uppmärksamhet åt er bok därför att vem vet", han gjorde en liten grimas mot henne, "den skulle kunna visa sig vara ett litet fynd. Smaken är olika, som ni vet."

"Ja, verkligen" - hon nickade mot honom - "det har ni rätt i, smaken är olika. Adjö då, mr Craventon."

Ett ögonblick verkade det som om han inte ville låta henne gå efter den avskedsrepliken. Han såg henne gå nerför de tre trappstegen, genom järngrinden och ut på den våta trottoaren, och han registrerade att hon inte var särskilt elegant klädd, men att hon gick snyggt. Och så var det något med hennes ansikte. Det var hennes ögon, antog han; hon hade egendomliga ögon, sorgsna ögon. Nej, nej! han hejdade sig; det fanns skratt i hennes ögon. Ja, när hon ville skratta. Minsann. Han tog ett djupt andetag, vände sig om och stängde dörren efter sig.